

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 225.261 van 25 oktober 2013
in de zaak A. 207.814/XIV-34.790**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Kathleen Dassen
 kantoor houdend te 2070 Burcht
 Pastoor Coplaan 241
 bij wie woonplaats wordt gekozen

 tegen :

 de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
 DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 28 januari 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 94.056 van 20 december 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9458 van 5 februari 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

 De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

 Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

 Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 18 september 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meral Kalin, die loco advocaat Kathleen Dassen verschijnt voor verzoeker, en attaché Cedric Missegheers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Verzoeker komt België binnen op 23 december 2011 en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 29 augustus 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 27 september 2012 tekent verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 20 december 2012 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 39/65 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (EVRM).

Eerst citeert verzoeker integraal de vier middelen die hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen had opgeworpen en vervolgens de motivering van het bestreden arrest. Die motivering vormt volgens hem geen antwoord op zijn verweer en middelen. Hij stelt zich de vraag of een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel zinvol is vermits totaal niet op zijn elementen, middelen en argumenten wordt ingegaan. Op die wijze beschikt verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM.

Volgens verzoeker betekent een en ander concreet dat een kandidaat-vluchteling die over een bepaald aspect in zijn asielrelaas heeft gelogen, geen enkele kans meer heeft om dit recht te zetten of te rechtvaardigen, vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dit niet onderzoekt of alleszins niet motiveert. Het gaat bovendien slechts over verzoekers vluchtrelaas en niet over zijn eigenlijk asielrelaas. Daardoor beschikt verzoeker niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De motiveringsplicht is geschonden omdat niet op de door verzoeker opgeworpen schendingen wordt geantwoord.

Bovendien betekent een ongeloofwaardig asielrelaas niet dat verzoeker niet meer in aanmerking zou komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, die van de vluchtelingenstatus moet worden onderscheiden.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker het middel. Hij voegt toe dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de tegenargumenten van verzoeker moet onderzoeken en moet motiveren waarom deze al dan niet kunnen worden aangenomen, zodat het verzoeker duidelijk is waarom bepaalde argumenten wel of niet worden aangenomen. Volgens verzoeker is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dit punt in gebreke gebleven.

Beoordeling

6. Artikel 149 van de Grondwet bepaalt dat elk vonnis met redenen is omkleed. Om aan die motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen te voldoen, moet de kritiek van een verzoeker worden beantwoord en moet uit dat antwoord duidelijk en ondubbelzinnig de redengeving blijken voor de beslissing die de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt. Dit geldt evenzeer voor de beroepen waarin de betrokken kamervoorzitter van oordeel is dat zij door middel van een louter schriftelijke procedure kunnen worden ingewilligd of verworpen als voor de beroepen die volgens de gewone procedure worden behandeld.

Te dezen verwijt verzoeker de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet te hebben geantwoord op de door hem aangevoerde middelen. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vier middelen heeft opgeworpen.

In het eerste onderdeel van zijn eerste middel voerde verzoeker aan dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte stelde dat verzoeker de Belgische asielinstanties op intentionele wijze probeerde te misleiden door te zwijgen over het bezit van een Bengaals paspoort waarmee hij een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk had gevraagd en gekregen. Verzoeker betwistte de leugen als dusdanig niet, maar liet gelden dat een studentenvisum omwille van zijn beperkte financiële mogelijkheden de enige mogelijkheid was om te vluchten, dat de aanvraag van een studentenvisum voor het Verenigd Koninkrijk meestal de verbintenis bevat om geen asiel in het Verenigd Koninkrijk te vragen en dat de sanctie die de commissaris-generaal aan het niet-meedelen van het studentenvisum verbindt, niet enkel foutief maar ook disproportioneel is. Dit onderdeel wordt in het bestreden arrest voldoende duidelijk beantwoord met de overweging dat “(V)erzoeker heeft gelogen over zijn Bengaals paspoort en visum voor het Verenigd Koninkrijk” en “(d)eze vaststellingen (...) op zich voldoende (zijn) om te besluiten dat verzoeker op intentionele wijze heeft gepoogd de Belgische autoriteiten te misleiden zodat besloten kan worden dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is”.

Het tweede onderdeel van het eerste middel, evenals het tweede, derde en vierde middel, waren niet gericht tegen het weigeringsmotief van de commissaris-generaal betreffende verzoekers leugens over zijn paspoort en visum. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de vaststelling betreffende de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas “volstaat

om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden”. Met die motivering geeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen duidelijk en ondubbelzinnig aan waarom hij niet nader ingaat op het tweede onderdeel van het eerste middel en op de overige middelen, met name omdat de vaststelling van de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas volstaat en het onderzoek van deze middelen daar geen afbreuk aan kan doen.

Verzoeker maakt derhalve geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de Vreemdelingenwet vastgelegde motiveringsplicht aannemelijk. Het enige middel is in die mate ongegrond.

7. De schending van artikel 13 van het EVRM betreffende het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kan niet op zichzelf worden ingeroepen, maar moet steeds samen met de schending van andere door het verdrag beschermde rechten en vrijheden worden opgeworpen. Vermits verzoeker dit niet doet, is het enige middel in die mate niet-ontvankelijk.

Verzoeker betwist de beoordeling in het bestreden arrest dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig zou zijn omwille van de leugens over zijn paspoort en visum. Te dezen beschikte de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over de bevoegdheid om met volle rechtsmacht kennis te nemen van verzoekers beroep tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. Derhalve kwam het hem als feitenrechter toe soeverein te oordelen of en in welke mate leugens over het bezit van een paspoort en visum de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnen. De Raad van State vermag als administratieve cassatierechter niet deze feitelijke beoordeling over te doen. Het enige middel is in die mate niet-ontvankelijk.

8. Ten slotte stelt verzoeker dat de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet ook kan worden toegekend wanneer het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen daarover uitspraak had moeten doen.

In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c),

van de Vreemdelingenwet. Verzoeker heeft dit motief niet betwist voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen noch elementen aangevoerd om het bestaan van dergelijk gewapend conflict aan te tonen. Derhalve diende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest niet op artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet in te gaan. Het enige middel is in die mate ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vijftientig oktober tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen